

הפלגה אחרונה

המחזה הועלה במסגרת פסטיבל תיאטרון קצר שנת 2012

הנפשות הפועלות

בני ווקסמן: סקיפר בפנסיה בן 78 {ניקו ניתאי}

שולי ווקסמן: אשתו של בני. אומנית בת 70 {שולמית אדר}

שלמה ווקסמן: בנם של בני ושולי. איש עסקים בן 40 {אייל רוזלס}

יהודית ווקסמן: בתם של בני ושולי. מלצרית גרושה בת 35 {אודליה מורה מטלון}

אביחי: שוטר בן 32 {דניאל בוצר}

מאת : דניאל בוצר

Danielbotzer@yahoo.com

0526900699

כל הזכויות שמורות © 2011

סצינת פתיחה

נדלק אור בקדמת שמאל במה. רואים את יהודית ושלומו עומדים במעילים שחורים גדולים.

שלמה: זהו. הלכו. חשבתי שזה לא ייגמר.

יהודית: היה טקס יפה לא?

שלמה: כן... מתוכנן בקפידה..

יהודית: ראית עיתונים?

שלמה: כן..עשו עליהם כתבה גדולה

יהודית: אבא תמיד רצה להופיע בעיתון.

שלמה: אז הנה...הצליח לו.

יהודית:{מחייכת} כן. פאזזה {רעב?

שלמה:דיקסי?

יהודית: דיקסי!

שלמה: את משלמת.

שעת ערב. סלון בית משופץ במצב טוב. נראה כי לא חסר כסף. שולי יושבת על הספה מחזיקה כוס תה. על השולחן עוגיות ובקבוק שתייה קלה. מצד ימין של השולחן הכורסה של בני. דלת הכניסה לבית בצד שמאל במה ובצד ימין יש כניסה לחדר האמבטיה. שם נמצאים כרגע יהודית ובני. באחוריי הבמה רואים את הכניסה למטבח.

רעש הורדה של מים{חוץ במה}

בני: {מחוץ במה} אולי תלכי מכאן? אין לך משהו יותר טוב לעשות?!

יהודית:{מחוץ במה} תפסיק להיות עקשן..

בני:{חוץ במה} אני לא צריך שתעזרי לי, אני לא ילד קטן!!!

יהודית: אז תפסיק להתנהג כמו ילד קטן, תן לי לעזור לך!

בני: לכי מפה! אני מסתדר מצויין, תודה!!

יהודית נכנסת לסלון. מנגבת ידיה במגבת

יהודית: מה כל כך לחוץ לו לתקן בתשע בערב את הסתימה בכיור.

שולי:תעזבי את אבא שלך. הוא יודע מה הוא עושה.

יהודית: הוא מסתובב בבית, מתקן פה- מסדר שם...מה יש לו היום?...למה את לא שותה את התה שלך?

שולי:הוא קר!

יהודית: כן, לפני שעה הוא היה חם.

שולי: אולי תכיני לי תה חם...אני לא אוהבת שהוא קר.

יהודית: {לוקחת את הכוס. באנחה} בפעם המאתיים היום.

שולי: אל תכעסי, יקירה...

יהודית: לא כועסת {הולכת למטבח}

בני נכנס ומתיישב בכורסה שלו

שולי: {לבני} אתה מצוברח, בניה?

בני: לא מצוברח, סובל!

שולי: אתה לא מתרגש?

בני: מצפה לזה כבר.

שולי: רק שיעבור חלק..

בני: כמו הים!

{יהודית מגיעה מהמטבח עם התה }

שולי:תה. תודה רבה לך, יפה שלי!

יהודית: אולי פשוט תגידו לי כבר ?

בני: לא, מחכים לשלמה.

יהודית: זה משהו טוב?.. רע?

שולי: נחכה לו שיגיע ..מתי יונתן מגיע ?

יהודית: אימא...יונתן לא מגיע..אני ויונתן כבר לא ביחד זוכרת?

שולי: כן..

בני: איזה זוכרת.

יהודית: היא זוכרת ..נכון אימא?

שולי: בטח יקירה. טוב שעזבת אותו. גם ככה לא אהבתי אותו.

יהודית: טוב אימא... אני חושבת שכדאי שתעשני קצת {הולכת מביאה ג'וינט בפלסטיק.}

שולי:זוכרת.

בני: זוכרת זוכרת.

{יהודית מתיישבת מדליקה את הג'וינט. לוקחת שאיפה עמוקה. לוקחת עוד שכטה ומעבירה לאימא שלה} בבקשה

שולי: מה זה?

יהודית: זה תרופה בשבילך, זוכרת?...זה עושה לך טוב!

בני: אני לא מבין בשביל מה היא צריכה את זה... זה סמים. זה רעל!

שולי: זה סמים?

יהודית: זה שמים בפה {שמה לה בפה} אבא... זה עוזר לה. זה מחבר לה את הזיכרונות

בני: זה הורס לה את הזכרונות.

שולי: פעם ראשונה שעישנתי נאפיס הייתה בכנרת.

בני: מה זה? {מופתע}

שולי: עם דודי הדייג. הייתי קמה ב4 בבוקר והולכת להסתכל עליו דג. כמה הייתי מאוהבת בו. הוא היה שזוף, שרירי. הוא תמיד היה מחכה לזריחה ואז מדליק לו ציגריית נאפיס כזאת. פעם אחת אזרתי מספיק אומץ. נגשתי אליו והוא {מצחקקת} - תמיד חייך- הציע לי מהציגרייה, כמובן שאז לא ידעתי מה זה. באותו יום הוא לא חזר עם דגים אבל בהחלט תפס שלל.

בני: מה זאת אומרת תפס שלל ?

שולי: קסם על ים כינרת.

יהודית: מה אימא... שכבתם?

שולי: מה פתאום שכבנו... לשכב זה ברוטלי. עשינו אהבה... הוא היה האהבה הראשונה שלי

בני: איך לא סיפרת לי על דודי הדייג?

שולי: לא היה צורך {מצחקקת}

בני: לא היה צורך??

שולי: מה אתה מקנא? זה קרה לפני מאתיים שנה בערך.

בני: מי מקנא, מסוממת! יש עוד דייגים שאני צריך לדעת עליהם??

שולי: אוי בני.. זה לפני שהכרתי אותך

בני: את המצאת את זה, נכון?

שולי: את מה?

בני: את ה... דודי הזה ... דודי הדייג!!

שולי: נכון בני, המצאתי! {מצחקקת}

בני: המצאת או לא המצאת?

שולי: לא תדע ולא תדע.

יהודית: טוב אימא.. נראה לי זה מספיק לעכשיו {לוקחת עוד שאכטה ומכבה}

{צלצול פעמון}

יהודית: סוף סוף.

בני: שולי.. המצאת או לא המצאת?

שולי: בניה...רק אותך אני אוהבת...למה, אני לא יודעת..אבל ככה רצה הגורל{יהודית ניגשת לפתוח.
כנס שלמה כבן 40. אח הגדול של יהודית. איש עסקים . לבוש בחליפה. הגיע ישר מן העבודה}

שלמה: היי ג'ודי.

יהודית: היי שלמה.

שלמה: קרה משהו?

יהודית: לא, כולם בסדר. הם רוצים לדבר איתנו על משהו.

שלמה: על מה?

יהודית: אין לי מושג. היה להם חשוב לחכות לך .

שלמה: {ניגש אל שולי, מתיישב לידה} היי אימא, אבא...מה שלומכם?

בני: אוי...איזה כבוד. שלמה אצלנו בבית

שלמה: גם אני אוהב אותך אבא.

שולי: איך היה בעבודה?

שלמה: אל תשאלי, היום לא נגמר. יש לי עוד עבודה מהבית. מה זה הריח הזה?..יהודית ?

יהודית: מה פתאום. אתה יודע שאני כבר לא נוגעת בזה. אימא קיבלה אישור בגלל האלצהיימר שלה

שולי: אלצהיימר? אמרת לי שזה בגלל הדלקת פרקים!

יהודית: נכון. אני התבלבלתי אימא. דלקת פרקים!

שולי: דלקת פרקים!

יהודית: קיבלנו אישור בתחילת השבוע. זה מרגיע אותה!

שלמה: איך את תמיד יודעת לדאוג לעצמך אה?

יהודית: תתבייש. אני רצה ודואגת שלאימא יהיה טוב. מה אתה עשית בשבילה בזמן האחרון?

שלמה: תגידי לי. זה נראה לך הגיוני לסמם את אימא שלך?

יהודית: זה עוזר לה.

שלמה: תראי לי את האישור.

יהודית: מה?

שלמה: תראי לי את האישור.

יהודית:{הולכת למטבח מביאה את האישור} בבקשה אדון שוטר!

שלמה {קורא בקפדנות את האישור}. זה בטח מזויף!

בני: זה לא מזויף.

שלמה: לא ידעתי שאתה תומך בזה אבא.

בני: לפחות אחותך עושה משהו בשביל ההורים שלה.

שלמה: אבא, היא גרה פה כי היא התגרשה...לא כי היא רוצה.

יהודית: {לשלמה} זה מקל על אימא. מה כל כך קשה לך להבין?

שולי: נו, יהודית...עזבי אותו... מומו, רוצה תה?

שלמה: למה לא.

שולי: יהודית? {יהודית לא מגיבה}..יהודית?

יהודית: {נאנחת} כמה סוכר?

שלמה: אולי אחרי 30 שנה תנסי לזכור כמה סוכר אני שותה

יהודית: אז אתה לא רוצה תה?

שלמה: אחד וחצי.

יהודית: אחד וחצי! {הולכת למטבח}

שלמה: נו..אז מה החדשות הגדולות?

בני: תתאזר בסבלנות עד שאחותך תחזור עם התה. חיכינו לך עכשיו תחכה לה!

יהודית: {חוץ במה} בדיוק.

שלמה: את שומע אבא?

בני: {שותק}

שלמה: שומע?..

בני: נו?

שלמה: אני ועוד כמה חבר'ה שלי חשבנו לקנות ביחד יאכטה . להתחלק ברוטציה.

בני: בשביל מה ?

שלמה: מה...זה כיף...נוכל להפליג יחד בסופי שבוע. כמו פעם.

בני: כל אחד נהיה לי רב חובל...קונים יאכטה בשביל שתעמוד יפה במזח.

שלמה: חשבתי שתשמח.

בני: אתם קונים אותן בשביל להביא לשם את המזכירות שלכם...

שולי: בניה!

בני: {מגחך} יאכטה!

שלמה:אי אפשר לדבר איתך על שום דבר..

יהודית: {חוזרת עם התה של שלמה,מתיישבת} אפשר להתחיל!

שלמה: כן, בואו נתחיל כבר.

בני: טוב, אני ואימא רצינו לדבר איתכם על משהו אבל מראש אני מודיע שאנחנו כבר החלטנו ואין לכם מה לעשות בנידון. אנחנו מספרים לכם בשביל להיות הוגנים ובשביל להיפרד כמו שצריך.

יהודית: מה? לאן אתם נוסעים?

שולי: נוסעים {מצחקקת}

שלמה: לאן אתם נוסעים?

בני: אנחנו יוצאים להפלגה אחרונה

שלמה: הפלגה אחרונה?

יהודית: על מה אתה מדבר, אבא ?

בני: שלמה, יהודית תשמעו, אתם כבר גדולים ואני לא מתכוון למרוח אתכם. אתם כבר לא צריכים אותנו, אין לנו יותר מה לתת לכם. את התפקיד שלנו בטבע... סיימנו! פיניטו. חאלס. באסטה. נו מור!

יהודית: למה אתה אומר ככה אבאלה?

בני: כי זאת האמת.

שלמה: אז אתם יוצאים ל"הפלגה"? במצבכם?

בני: לא סיימתי. אימא שלכם ואני החלטנו לקצר את הסיבוב האחרון!

שולי: גם ככה זה סיבוב לא אי יאי יאי. {מצחקקת}

בני: אין מה למשוך את כל הסיפור הזה יותר מדי. כולם מתים.. השאלה איך... ואני לא מוכן למות באיזה בית חולים מחובר למכשירים שאיזו פיליפינית מחזיקה לי את היד כי לילדים שלי כבר נמאס לשבת ליד המיטה ולחכות שאמות

יהודית: אבא..

שולי: אל תבהלי..

בני: אני רוצה למות בבית שלי כמו בן אדם... ושאני עוד מבין מה קורה סביבי

שלמה: {צוחק} תגיד לי, התחלקת על השכל? אתה לא רציני נכון?

בני: רציני לגמרי

שולי: אתה מכיר את אבא שלך. הוא מאד רציני {מצחקקת}

שלמה: תגידו, זה מהסמים?

בני: אני לא נוגע בדרכ הזה.

שלמה: תשומת לב זה מה שחסר לכם? מה, מה חסר לכם?

שולי: לא חסר לנו כלום.

שלמה: {צוחק} אימא, מה קורה? הוא גרר אותך לשטות הזאת?

שולי: את הספינה הזאת אנחנו משיטים יחדיו

יהודית: אבל מה איתי?

שולי: כן, אני יודעת מתוקה. אבל את צריכה למצוא לך משפחה משלך. לגדל ילדים. לא להישאר תקועה איתי. את חייבת למצוא לך חתן שלא יברח כמו הקודם

יהודית: הוא לא ברח

שולי: הוא גם לא כאן, נכון מתוקה?

יהודית {מדליקה את הגוינט} תעשני!

שלמה: אתם צוחקים נכון?

בני: {מגחך}

שלמה: אני לא מוכן לשמוע את זה, אתם תמותו מתי שתצטרכו למות, כמו כל שאר בני האדם, לא מתי שתבחרו! {לעצמו}.. טרוף.. פשוט טרוף

בני: טירוף? למה?

שלמה: כי.. ככה זה בחיים!

שולי: {צוחקת צחוק גדול}

בני: שלמה, תחשוב עליי רגע. אני כבר בקושי יוצא מהבית, כל הזמן יש לי צרבת, שורף לי להשתין, כואב לי לחרבן ואני לא נכנס לפרטים. אני גם יכול להבטיח לך שמכאן והלאה זה רק נהיה גרוע יותר. ראיתי איך החברים שלי מתים. לא רוצה את זה ובטח שאני לא רוצה לראות את שולי הופכת לגאגא. תאמין לי שגם אתה לא רוצה.

שולי: גם אני לא רוצה.

בני: {לשולי} את העוגן שלי.

שולי: ואתה הרוח במפרשיי {מצחקקים}

בני: עוד לא קם המניאק שניצח את הזקנה

שולי: אמת ויציב

שלמה: אז אתם מוותרים?

בני: לא מוותרים, פורשים בשיא.

יהודית: ומה איתנו?

בני: או, אז בדיוק בגלל זה כינסנו אתכם

שלמה: {מדליק סיגריה} אני פשוט לא מבין מה אתם מנסים להשיג!

שולי: מומו.. לא אמרת שהפסקת לעשן?

שלמה: אימא...עזבי אותי, בסדר?

יהודית: מומו..נו תכבה את הסיגריה!

בני: אם אתה יכול גם אני יכול {מדליק את הפייפ}

יהודית: אבא, אני לא חושבת שכדאי לך.

בני: למה?

יהודית: כי זה לא בריא

בני: לא בריא תגידי מחר!

שלמה: למה? מה קורה מחר?

שולי: מחר ההלוויה, מומול'ה.

{פאזזה}

בני: כן... נפל האסימון אפשר להרים עוגן.

שלמה: אתם לא נורמאליים.

שולי: אל תכעס מומו.

שלמה: ואתם חשבתם לעשות את זה מחר?

בני: היום

יהודית: היום?

בני: אחרי שתלכו!

שולי: אחרי שתלכו אנחנו הולכים.

יהודית: היום?

בני: מה זה משנה היום, מחר?

שלמה:מה זאת אומרת "מה זה משנה"?

יהודית: זה נורא... מידי.

בני: אגואיסטים! רוצים להישאר בלי רגשות אשם!

שולי:חוץ מזה יקירה שלי, זה יעשה לכם רק טוב

יהודית: כמה זמן אתם חושבים על זה ?

שלמה: ככה את שומרת עליהם? {ליהודית}

יהודית: אתה מוזמן לבוא ולשמור עליהם בעצמך.או שאתה עסוק מדי?

שולי: אני צריכה לנחיות! {קמה ומתחילה ללכת}

יהודית: אימא.. זה בצד שני {יוצאות יהודית ושולי}

בני: שלמה..אני יודע שקשה לך לעזור לאחרים אבל אני צריך לבקש ממך משהו

שלמה: מה זאת אומרת קשה לי לעזור לאחרים?

בני: אני יכול לבקש ממך משהו ושתצליח לעשות אותו?

שלמה: מה לא הצלחתי לעשות?

בני: אני יכול?

שלמה: מה?

בני: אני רוצה לבקש ממך שתהיה אח קצת יותר טוב ליהודית... אתה המשפחה היחידה שנשארה לה

שלמה: פשוט אין לך בושה אה?...מדבר איתי על משפחה...אתה אף פעם לא היית בבית. אני זה שדאג ליהודית בזמן שאתה היית בים. מי ראה אותך בכלל

בני: כמה הילדים שלך רואים אותך כל יום?

שלמה: אני קורע את התחת בשביל שלילדים שלי לא יהיה חסר כלום.

בני: וזה בדיוק מה שאני עשיתי.

שלמה: לא נכון...אתה פשוט אהבת את הים יותר.

בני: מה שבטוח ששם היה יותר שקט...

שלמה: **מוציא את הסלולרי**, אני מצלצל למשטרה..

בני:למה אתה כל כך נלחם בזה...למה אתה לא יכול לסמוך על ההורים שלך שהם יודעים מה הם עושים...חיינו חיים טובים אבל מיצינו, מה לעשות?...אתה מקשיב לי?

שלמה: כל מילה אבא, כל מילה.

{הורדה של מים.חוזרות שולי ויהודית. שולי נתמכת ביהודית אשר מושיבה אותה בחזרה במקומה}

שולי: לפחות כבר לא תצטרכי יותר ללכת איתי לנוחיות אף פעם.

יהודית: סיבה מצוינת אימא...אבא, איך בדיוק חשבתם לעשות את זה?

שולי: כדורים. נלך לישון ופשוט לא נקום (יותר)

יהודית: כדורים?

בני: שולי!!{מרמז לה להפסיק}

שולי: כן, בני בדק באינטרנט בדיוק איך עושים את זה

בני: האינטרנט הזה זה משהו. מזל שיהודית למדה אותי להשתמש בדבר הזה. יש שם אינסוף דרכים להתאבד

שלמה: יהודית?

יהודית: חשבתי שהוא בטח ירצה לחפש פורנו או משהו {שולי צוחקת}

שלמה: אז כבר חשבתם על הכול...זהו..

שולי: זה לא נוגע אליכם. זאת החלטה שלנו.

בני: בחודש שעבר קנינו חלקות בקריית שאול

שולי: ממש יפה שם

בני: אתה יודע כמה עלתה לנו חלקה, ממש טרוף המחירים.

שולי: הם בכלל ניסו לשכנע אותנו לקנות חלקה בגובה. אבל אבא שלך אמר שאין שום סיכוי בעולם שהוא לא נקבר באדמה. לי זה לא ממש משנה. אני דווקא מעדיפה להיות קצת רחוקה מהאדמה

בני: כל החיים שלך היית קצת "רחוקה" מהאדמה..אה, וגם חסכנו לכם את כל עניין המצבה.

יהודית: הזמנתם מצבות?

שולי: שיש שחור..של בני בצורת סירה ושלי עוגן. הן מחוברות בשרשרת פלדה. על של בני כתבנו "איש ים אוהב אדם" ועל שלי "אוהבת אדם...אה..

בני: {מזכיר לה} וגם ים".

שולי: נחמד, נכון?

יהודית: מזה נחמד

שלמה: כמה עלה לכם הטרופ הזה?

בני: נשאר לכם מספיק...אל תדאג!

שלמה: ממש לא לזה..

יהודית: וכמובן שהתאריך על המצבות הוא של מחר...

בני: ילדה חכמה שלי..

שלמה: {שולף תמונות מהארנק} תגידו לי, מה איתם? מה עם נדב ומאיה, אה?...הנכדים שלכם שכל כך אוהבים אתכם.. הם לא צריכים סבא וסבתא? תסתכלו עליהם ... מה אני אומר להם? שלסבא וסבתא נמאס לחיות?..שזה בסדר... מתי שקשה.. מתי שמפחדים...מה אני אומר להם?

שולי: {לוקחת את הארנק מסתכלת בתמונות} תראה מפורים!{מעבירה לבני}

בני: אתה פרמיטיבי!

שלמה: אני פרמיטיבי?

בני: אתה יודע שבשוויץ אפשר לעשות את כל הדבר הזה מסודר. זה אפילו חוקי. הם מדינה מתקדמת, כמו שצריך!

שלמה:שוויץ? אז לך..לך לשוויץ תעשה את זה שם. פה, בישראל, אסור להתאבד!

שולי: הרופאים אומרים שלא כדאי לנו לטוס בגלל הלחץ דם שלי.

בני: חוץ מזה צריך להיות אזרח שוויצרי...אתה אזרח שוויצרי?

שלמה: לא.

בני: אז כנראה שגם אני לא!

{צלצול בדלת}

שלמה:אה.. סוף סוף!

שולי: או...מי זה עכשיו...**{כולם עוצרים כאילו נתפסו על חם. עוד דפיקה בדלת}**יהודית הדלת!

יהודית: יהודית הדלת... **{נגשת לדלת}** מי זה?

אביחי: משטרה

יהודית: משטרה..?

בני: הזמנת משטרה, מטומטם!?

שולי: תגידי שהכול בסדר..

שלמה: תכניסי אותם כבר!

יהודית:תסתום! **{לשלמה}**

אביחי: משטרה לפתוח בבקשה **{ יהודית פותחת את הדלת. נכנס אביחי. שוטר בן 32 }**

אביחי: שלום...מצטער על הפרעה. קיבלנו קריאת מצוקה מכאן.

יהודית: אביחי?..אני לא מאמינה!

אביחי:מי זאת, יהודית?..יא אללה שלך. אני לא מאמין...

יהודית: מה אתה עושה כאן?

אביחי: מה אני עושה כאן, מתי חזרת לשכונה?

יהודית: לא מזמן..באתי לעזור קצת להורים שלי.

שלמה: סליחה?

יהודית: תכיר את אח שלי שלמה!

אביחי: אהלן גבר. בואנה אתה, איזה אחות יש לך!

שלמה: איזו ?

אביחי: משוגעת לגמרי..הטריפה לי את השכל פעם!

יהודית: איזה מגזימן.

אביחי: מה מגזימן... שברת לי את הלב את!

יהודית: איזה שברתי לך את הלב.

אביחי: שנים חזרתי אחריה והיא אף פעם לא שמה עליי.

יהודית: נו, מה אתה רוצה...אתה קטן!
אביחי: אני עדיין נראה לך קטן?
שלמה: טוב...זה באמת נחמד כול זה אבל..
יהודית: איך נהיית שוטר?
אביחי: האמת ש התחלתי ללמוד ראיית חשבון אבל בשנה שנייה פרשתי...
שלמה: הלו...הלו... אני זה שקרא לך!
אביחי: בסדר בסדר...לחוץ אח שלך.
יהודית: כן!
אביחי: מה זה הריח הזה?..
שולי: שלום לך אדון שוטר {מצחקקת}
יהודית: יש לה אישור בשביל זה
אביחי: אישור, הה?..
שולי: אדון שוטר. בבקשה אל תיקח אותי לכלא {מצחקקת}
שלמה: זה לא העניין בכלל.. תקשיב רגע.. ההורים שלי.. הם.. רוצים להרוג את עצמם היום!
אביחי: אז אתם ההורים של יהודית?..שלום
בני: מה אמרת?
אביחי: אמרתי שלום {מרים את הקול}
בני: מה אתה מוכר, סליחה?
שלמה: אבא?
שולי: אז אתה מכיר את יהודית שלנו?
אביחי: מה זאת אומרת...
שולי: כבר הציעו לך כבר קפה היום? יהודית...?
יהודית: אדוני השוטר. תרצה קפה?
אביחי: לא.. לא, תודה רבה.
שולי: נו, לא צריך להתבייש. אתה עובד קשה. גם לך מגיע. יהודית, תשאלי אותו כמה סוכר.
יהודית: כמה סוכר, אביחי?
אביחי: שיהיה מתוק! {יהודית מסמיקה}
יהודית: כמה כפיות?

אביחי: כל הלילה {שניהם צוחקים}

שולי: זוג יונים, ראית בניה?

בני: מה זה?

שולי: {מדגימה עם הידיים} יונים.. יונים {בקול מורם}

שלמה: תראה, באמת נחמד מאוד כל מה שהולך כאן אבל יש סיבה שבגללה קראתי לך

אביחי: תגיד לי...מה העניין עם הגישה הזאת?

שלמה: מה?

אביחי: אתה עצבני עליי?

שלמה: לא..

אביחי: אז למה אתה מדבר ככה?

שלמה: איך?

אביחי: בעצבנות.

שלמה: כי.. כי יש פה סיטואציה שצריכה טיפול ולא נראה לי שאתה...

אביחי: אני אומר לך איך לעשות את העבודה שלך?

יהודית: {מהמטבח} עזוב אותו, אביחי, היה לו יום קשה.

שלמה: שמע, אני מצטער אבל אני מנסה להסביר לך שההורים שלי רוצים להתאבד!

אביחי: בסדר, בסדר, תירגע...אני כאן. הכול בשליטה.

שלמה: יופי.

אביחי: יופי {מוציא פנקס מרפרף בו. מוצא את הסד"פ למתאבד} אז ההורים שלך..להלן הזוג שכאן ליד.

שלמה: בני..

אביחי: {רושם} בני..

שולי: ושולי.

אביחי: ושולי. הנ"ל רוצים להתאבד..אני מבין נכון?

שלמה: כן.

בני: שתדע לך, בחור, שהמדים החדשים עושים לכם חסד.

שולי: אתם נראים הרבה יותר קשוחים.

אביחי: נכון? גם אני חושב.....אבל הכי חשוב זה שעכשיו לא רואים כל כתר קטן שנשפך עלינו.

שולי: זה באמת חשוב.

אביחי: פוגע בייצוגיות.

שלמה: אפשר להתקדם?

אביחי: אנחנו מתקדמים, מתקדמים... בני?

בני: אני כן, אבאל"ה..

אביחי: אתה רוצה להתאבד?

בני: אני רוצה להתנדנד. רוצה למגלשה.

אביחי: מה? {מחייך במבוכה}

שלמה: הוא משחק איתך..

אביחי: {לשלמה} אני.. יכול? ... תאמין לי שאני יודע לזהות מתי משקרים לי ומתי לא! {לשולי} ואת, גברתי...שולי. מה איתך?

יהודית: {נכנסת עם הקפה} הקפה שלך אדוני השוטר!

שולי: אני עם בעלי הולכת לכל מקום.

אביחי: תודה, יהודית.. ובעלך.. הוא מתכנן ללכת לאן שהוא? {לוקח את הקפה}

שולי: אני לא חושבת.. כבר מאוחר! אבל אולי יהודית רוצה!

יהודית: רוצה מה?

שולי: ללכת לאן שהוא {קורצת לו} היא פנויה.

יהודית: אימא!!!

אביחי: אהה. הבנתי.. {מציץ בפנקס} טוב... בני!

בני: כן, המורה?

אביחי: יש מישהו שמאיים על חייך או על חיי המשפחה שלך?

בני: אפרים מכיתה ט' 4. אתמול לקחתי לו את כל הגוגיים והוא מאוד התעצבן.

שלמה: אולי מספיק כבר עם השטות הזאת. אתה לא רואה שהוא מנסה לעבוד עלייך?

שולי: קשה לו עם המחלה של אבא לו.

שלמה: אימא...אין לו שום מחלה!

בני: שלום עם מצרים...נגמרה המלחמה...נגמרה המלחמה!! הבה נצא ברחובות העיר לרקוד ריקודי מעגלים. {"הבאנו שלום עליכם" עם ריקוד לוקח את יהודית ורוקד גם איתה}

אביחי: אני יודע שקשה לפעמים לקבל את העובדה שההורים מזדקנים

שלמה: מה אתה סתום...הכול מתוכנן אצלם!

שולי: שלמה!

אביחי: לא נראה לי שאבא שלך יכול לתכנן כבר שום דבר...אני אפילו הייתי בודק להשיג לו מטפלת... ואימא שלך פשוט מלאת שמחת חיים.

שלמה: זה כי היא מסטולה והוא משחק את עצמו סנילי...אתה חייב לעצור אותם!

אביחי: על מה?

שלמה: על, על ניסיון התאבדות!

אביחי: אבל הם לא ניסו

שלמה: תביא לי שוטר אחר!

אביחי: מה זה?

שלמה: אני רוצה שוטר אחר {דוחף קלות את אביחי}

אביחי: אין שוטר אחר {דוחף קלות את שלמה}

שלמה: יא בן זונה {השניים נאבקים בצורה עלובה, בני הראשון שרואה את המאבק}

בני: מכות...מכות!

יהודית: מה יש לכם?

שולי: תפסיקו בבקשה תפסיקו {מפסיקים}

אביחי: יש לך מזל שיש לך משפחה נחמדה, אחרת היית מבלה את הלילה בתחנה.

בני: מה אתה הולך?

יהודית: אני מצטערת, אביחי, באמת יש פה קצת בלגאן, יש לחץ... עניני משפחה, אתה יודע..

אביחי: עזבי..שטויות... אני לא מאמין שזאת את!

יהודית: כן...זאת אני!

אביחי: את רק השתבחת עם השנים שתדעי לך.. {יהודית ואביחי על סף הדלת}

אביחי: בכל מקרה הנה הטלפון שלי למקרה שתצטרכו משהו..או שסתם תרצי לצלצל.

אביחי:אז... תתקשרי אליי?

יהודית: אולי אחרי השבעה.

אביחי: מבטיחה?

יהודית: מבטיחה.

אביחי: שיעבור בקלות.

יהודית: תודה {סוגרת את הדלת}

בני: איזה טמבל.

שלמה: אני שונא אתכם.

בני: מה...אתה חושב שאתה יותר חכם מאבא שלך?...בלי מלח אני אוכל אותך!

שלמה: אלוהים...למה אתה עושה לי את זה?

בני: עוד מעט אני אפגוש אותך, אני אברר לך!

שולי: נכון!

בני: טוב, איפה המעטפה?

שולי: מה?

בני: המעטפה, המעטפה שהכנו!

שולי: אני לא זוכרת מעטפה.

שלמה: איזו מעטפה?

בני: המעטפה עם "הדברים"!

שולי: איזה דברים?

בני: {ליהודית} תעזרי לי פה.

יהודית: רגע...{מדליקה ג'וינט ונותנת לשולי} הנה

בני: שולי, איפה המעטפה?

יהודית: זה לא משפיע כל כך מהר אבא.

שולי: מתחת לכורסא .

בני: רגע אני אביא את זה {בני מתקשה לקום ולהתכופף בשביל להקים את המעטפה}

שלמה: אני אביא, אבא.

בני: אל תעזור לי. {מביא את הקופסא. נותן לשלמה} תפתח אותה!

שלמה: {פותח את המעטפה מוציא משם דיסק ודף כתוב} מה זה?

בני: יהודית! הרדיו!

יהודית: {הולכת להביא דיסק נייד. שמה על השולחן}

בני: תן לי את הדיסק {שלמה נותן} נו איך פותחים את הדבר הזה?

שלמה: אתה צריך ללחוץ כאן.

בני: אני לוחץ אני לוחץ.

יהודית: לא הדלקת את זה.

בני: איך בכלל אפשר לדעת שזה דלוק.

שולי: צריך לראות אור.

בני: איפה?

שלמה: שם בנקודה הקטנה.

בני: נו תפעיל כבר את הדרך הזה! **{שלמה לוקח את הדיסק ושם במערכת}** איפה לוחצים בשביל לשמוע?

יהודית: הנה כאן.

בני: יופי. עכשיו. **{נותן לשלמה את הדיסק}** מחר בהלוויה אנחנו רוצים שתקריא את זה מעל הקבר שלנו.

שלמה: כתבתם לעצמכם הספד?

יהודית: רגע, למה שלמה מקריא?

בני: כי הוא קורא יותר יפה ממך. את מפעילה את המוזיקה.

יהודית: מוזיקה?

שלמה: תגידי, זה מה שמפריע לך עכשיו?

בני: טוב, בואו נתחיל בחזרה. שלמה, תעמוד בבקשה.

שלמה: אני לא עושה חזרה להלוויה שלכם!

שולי: בבקשה מומו. אנחנו רוצים שזה ייצא יפה.

בני: למה כל דבר זה סיפור איתך?! **{שלמה נעמד}** קח את הדיסק... תתחיל לקרוא

שלמה: {לוקח את הדיסק ומתחיל לקרוא בחוסר חשק} אורחים נכבדים... משפחה וחברים. בראשית דברים נרצה לומר תודה על שהצטרפתם אלינו להפלגתנו האחרונה.

בני: רגע... יהודית צריכה להפעיל את המוזיקה...נו יהודית! **{מפעילה את המוזיקה, מתחיל השיר I did it my way}** עכשיו תקריא מה שאימא שלך כתבה!

שולי: אני גם בחרתי את השיר!

בני: ששש...נו תקרא כבר!

שלמה: אורחים נכבדים... משפחה וחברים. בראשית דברים נרצה לומר תודה על שהצטרפתם אלינו להפלגתנו האחרונה. עכשיו כבר הגענו ליעדנו...אל חוף המבטחים. {עוצר}

שולי: למה עצרת?

יהודית: נו תמשיך!

בני: שלמה?

שלמה: {פאזזה...יהודית ושולי עושות לשלמה תנועות שימשיך עם הידיים} אל תשפטו אותנו על בחירתנו אלא קבלו אותה, כי בלב שלם בחרנו. חיינו חיים שלמים ומלאים בהפתעות. הקמנו משפחה ביחד, גידלנו ילדים ביחד, הצלחנו ונכשלנו גם כן ביחד וזה רק טבעי שכך גם נלך ולא באותם חדרים בודדים של בתי החולים.

בני: תן יותר רגש.

יהודית: איזה יופי את כותבת אימא.

בני: שקט...תמשיך.

שלמה: עדיף להכיר במציאות לפני שהיא מחטיפה בפניך {מתחיל לדמוע}....ההיאחזות בחיים נראתה לנו מיותרת. רצינו ללכל עם טעם של עוד.

בני: יופי..זה הרגש

שלמה: {נחנק מבכי} נכון שאולי וויתרנו על..על...כמה חודשים

בני: אל תגזים..אתה מגזים!

שלמה: אב..אב..או..לי...הילד..ים..יוכלו...

בני: לא מבינים! {שולי מתרגשת}

{שלמה פורץ בבכי. אף אחד לא זז.}

כולם נותנים לשלמה לבכות ולא אומרים מילה. מסתכלים אחד על השני במבטים מופתעים. נותנים לו לבכות עד שהוא נרגע. שלמה הולך לשטוף פנים בכיור במטבח וחוזר מתיישב על הספה

בני: טוב..אני בטוח שתצליח יותר טוב מחר.

שלמה: {ליהודית} תעזרי לי פה יהודית...בבקשה

יהודית: מה אני יכולה לעשות שלמה, הם רוצים לעשות את זה!

שולי: אתה יודע שזה לא אומר שאנחנו לא אוהבים אתכם. אתם הייתם הסיבה שלנו לחיות. אין דבר שאנחנו אוהבים יותר מכם שלמה..

שלמה: כל החיים שלי...כל מה שעשיתי בחיים המזויינים שלי עשיתי בשביל שתהיו גאים בי. אתה אף פעם לא היית גאה בי אבא!

שולי: אוי מומו...

בני: אני אף פעם לא הייתי גאה בך?

שלמה: תמיד אתה אומר לי שאני מאכזב...ושאני לא עושה מספיק... אף פעם לא היית מרוצה ממני! לא כשסיימתי תיכון, לא שהייתי קצין בצבא, לא שסיימתי את הלימודים בהצטיינות...אף פעם

בני: את כל זה אתה עשית בשבילך...אני רק רציתי שתהיה גאה במי שאתה בלי שתצטרך שיגידו לך את זה..אתה גבר לכל הרוחות.

שלמה: ליהודית אתם כל הזמן אומרים.

בני: יהודית צריכה שיגידו לה...

יהודית: מה זאת אומרת?

שולי: יהודית...

בני: אם כבר מדברים .. הגיע הזמן לחלוקת השלל!

שלמה: חלוקת שלל?

שולי: אתה רואה ..יש גם יתרונות שההורים מתיים.

בני: {מוציא מכתב} זה בשבילכם, הצוואה שלנו...{נותן לשלמה}

שלמה:אני ממש לא רוצה להתעסק עם זה.

בני: ואני רוצה שתראו אותה עכשיו.

שולי: שנראה שכולם מרוצים.

שלמה: אני מעדיף לא להתעסק עם זה

בני: תפסיק להיות ילד ותפתח אותה!

שלמה: לא רוצה!

יהודית: אבא...אתה רוצה שאני אפתח?

שולי: יהודית..תני לשלמה.

שלמה: שלמה לא רוצה לפתוח!

יהודית: שלמה לא רוצה לפתוח!

בני: אז תפתחי את {יהודית לוקחת משלמה את הצוואה ופותחת..קוראת בשקט. }

יהודית: אבא..

בני: זה שום דבר. לנו כבר אין מה לעשות עם זה.

יהודית: אימא..

שלמה: מה זה...מה קבלת?

בני: בדיוק מה שמגיע לה.

שלמה: מה, הלנד רובר?

בני: חשבתי שלא מעניין אותך עם האאודי שלך.

שלמה: ממש לא ...סתם רוצה לדעת מה השמחה.

יהודית: אני לא שמחה...זה פשוט.. לא ציפיתי !

שלמה: תני לי את זה {מתחיל לקרוא} "בני ושולי ווקסמן...מצהירים...רכושם יחולק...בין ילדיהם שלמה..ליהודית בצורה הבאה: יהודית תקבל את התכשיטים של שולי, את ריהוט הבית, הלנד רובר החדשה,"

שלמה: {עוצר} למה היא צריכה את הג'יפ?

יהודית: לנסוע... אין לי אוטו, שלמה.

שלמה: {חוזר למכתב}, ואת הדירה ברחוב.. היא מקבלת את הדירה?

בני: למה לא?

שלמה: מה זאת אומרת היא מקבלת את הדירה? הדירה הזאת שווה לפחות מיליון וחצי!

יהודית: אל תכעס עליהם...זאת הפעם האחרונה שתראה אותם!

שלמה: אני צריך להבין את זה...אני קרעתי את התחת שלי בשביל שיהיה לי מה שיש לי...אתה חושב שקצת כסף לא יכול לעזור גם לי?... היא תמיד הייתה מפונקת ותמשיך להיות כי אתם כל החיים רק פינקתם אותה!

שולי: אין לך מה להתעצבן...באמת מומו.

שלמה: אין לי מה להתעצבן אימא?...אין לי מה להתעצבן?

שולי: לך אנחנו לא דואגים. אתה תמיד ידעת להסדר..אבל יהודית..היא צריכה קצת עזרה, אתה יודע!

יהודית: אולי מספיק עם זה?

שולי: אני רק אומרת, יהודית'ה ... איך נגיד בעדינות, את לא כל כך הצלחת עד עכשיו..

יהודית: מה זאת אומרת?

שולי: אנחנו יודעים כמה זה קשה שבעל ככה בורח ממך.

יהודית: הוא לא ברח..אני עזבתי אותו!!

בני: את אותו, הוא אותך, מה זה משנה!

יהודית: אז אני מקבלת את הדירה מרחמים?

שולי: זה לא רחמים, זה.. דחיפה קטנה, לעזור לך קצת בחיים.

בני: יותר קל למצוא בעל כשיש דירה.

יהודית: לא, אני לא מוכנה לזה..

בני: אז את לא רוצה את הדירה?

יהודית: זה לא מה שאמרתי.

שלמה: אני לא מאמין.. מפנקים את המפונקים.

בני: לא קראת מה אתה מקבל.

שלמה: מה כבר נשאר? ..נתתם לה הכל.

בני: לא הכל...תקרא.

שלמה: אני אקרא מחר.

בני: אתה מקבל את האוסף שלי.

שלמה: איזה אוסף?

שולי: את האוסף שלו.

בני: {קם} רגע...

{בני יוצא לצד ימין בהליכה איטית וחוזר עם עגלה מלאה בדגמי ספינות}

שלמה: אני לא רוצה את ה'אוסף' שלך... שיהודית תיקח את ה'אוסף' שלך ואני אקח את הדירה!

שולי: אתה מעליב את אבא שלך, שלמה.

שלמה: זה מה שאני מקבל... את הספינות המחורבנות שלו?

בני: 50 שנה אני אוסף את הספינות האלה!... מכל העולם. יש כאן ספינות שאין להשיג. זאת למשל... ה"סאן פליפה". ספינת הדגל של מלך ספרד פיליפ, שלראשונה שטה על המים בשנת 1690. דגם מושלם. וזאת... אם כל הספינות: ה"ויקטורי". בספינה הזאת הוביל אדמירל הוריישו נלסון את הקרב נגד הצי הימי של נפוליאון במפרץ הספרדי. איזו ספינה, היום כבר לא עושים כאלו. איך אפשר לוותר על כזה דבר. אין לזה מחיר... אין מחיר {נשאר ליד הספינות... רגשני. בזמן הזה יהודית מביאה ג'וינט. מדליקה, לוקחת כמה שאכטות ומעבירה לשולי}

יהודית: אין מחיר.

שלמה: תסתמי!

שולי: שלמה.. חבל שאתה מרגיז את אבא שלך.

שלמה: מה?

בני: זה בדיוק מה שהמוח המטומטם שלך אף פעם לא הבין... מה זה אוטו? מה זה דירה? מה זה כסף? כלום זה לא שווה... כל החיים שלך אתה מנסה להרשים אותי עם הכסף שלך... נכון... הייתי קשוח איתך, אבל זה רק בגלל שרציתי שתאמין בעצמך ולא במה שיש לך... שתלמד להעריך את הדברים שאי אפשר לקנות בכסף... אז יהודית קבלה אוטו שעוד 10 שנים לא יהיה שווה כלום ואת הדירה המחורבנת, שלך כבר יש אחת אם שכחת... לך יש משפחה.. ליהודית אין... בגלל זה היא מקבלת את הדירה. אם היית יוצא רגע מהתחת של עצמך היית רואה שלך נתתי את הנשמה שלי... לא את הכיס... את הנשמה... אידיוט

{שלמה שותק}

שולי: {לוחשת} תבקש סליחה, מומו..

שלמה: סליחה אבא!

בני: על מה?

שלמה: על זה שאני אידיוט

בני: אתה לא אידיוט... אתה פשוט עקשן... כמו אבא שלך

שלמה: אתה סולח לי?

בני: אני סולח לך!

שלמה: תודה.

בני: אז אתה שמח?

שולי: בטח שהוא שמח.

בני: שאלתי את שלמה!..שלמה?

שלמה: כן אבא...אני שמח!

בני: אתה מרוצה?

שלמה: ההורים שלי הולכים להרוג את עצמם, למה שאני לא יהיה מרוצה

שולי:...תן לנו לעזוב את החיים האלה כמו שאנחנו רוצים, כמו שאנחנו מאמינים שנכון לנו ללכת

שלמה: זה מה שאת רוצה, אימא?

שולי: אני עייפה שלמה.

בני: די...תן למות בשקט.

שולי: לא יכולתנו לבקש ילדים טובים יותר. נתת לנו הרבה כוחות.

יהודית: לא הייתי מחליפה אתכם בחיים.. אני אוהבת אתכם..אני אתגעגע...

בני: {**נעמד**} טוב..אני חושב שהגיע הזמן..אין טעם עוד למשוך את זה.

שולי: כבר הגיע הזמן? { **נעמדת גם** }

בני: כן. תחשבו כאילו אנחנו כבר לא כאן... מילים אחרונות?

יהודית: {**נעמדת מחבקת את שולי**} אני לא מאמינה שזאת הפעם האחרונה שאני מחבקת אתכם {**עוברת לבני**} אני כל כך אוהבת אתכם.

בני: שלמה?

שלמה: אבא?

בני: יום אחד תבין שצדקנו.

שלמה: תמיד בדרך שלך אה?

בני: בדרכי שלי תמיד הלכתי.

שולי: {מתחבקת עם מומו} אני אוהבת את האפטר שייב שלך מומו

בני: די..מספיק..הגיע הזמן שתלכו.

שלמה: תשמור על אימא!

בני: תמיד שמרתי על שולי שלי.

שלמה: אבא....אני מצטער עם עשיתי לכם חיים קשים.

שולי: מה פתאום מתוק שלי..

בני: אני מקווה שתצליח לפנות את השבוע הקרוב עם כל ה"עיסוקים" שלך.

שלמה: {מגחך}

בני: לפחות יש לך קצת חופש.

שלמה: חופש..

שולי: תגידו לאנשים בהלוויה שלא יהיו עצובים יותר מדי, טוב?

בני: מי יהיה עצוב על זוג חרייאטים כמונו.

יהודית:.. אני שמה נעליים {יוצאת}

בני: ואל תיתן ליעקב לשגע לך את השכל. הוא בטח ינסה להגיד לך מה צריך לעשות ואיך

שלמה: הולך ומשאיר אותי עם כל המשוגעים...

בני: אין מה לעשות...נדפקת!

שולי: אוי! הכנתי לכם את עוגת הבננות שאתם אוהבים! ואל תגישו אותה בשבעה..תשמרו אותה לעצמכם טוב?

שלמה: טוב אימא.

יהודית: {חוזרת} אני מוכנה.

{הולכים כולם לעבר הדלת. בני פותח את הדלת. שלמה ויהודית עומדים לידה מחבקים אחד את השני}

בני: טוב, מספיק עם הפוצי מוצי. מה אתם עומדים כמו שני בלוקים, תנו גם לאימא שלכם ולי קצת זמן להיפרד!

יהודית: ביי...

{ יהודית ושלמה הולכים. בני ושולי סוגרים את הדלת. שולי הולכת למרכז החדר, אחריה בא בני ומחבק אותה מאחור }

בני: מוכנה?

שולי: אפשר להיות מוכנים לדבר שכזה? **{בני הולך ומפעיל את הרדיו דיסק שוב על השיר I did it my way}**

בני:שולי ווקסמן?

שולי: כן בני ווקסמן.

בני: את מוכנה להפלגה האחרונה?

שולי: סקיפר...שא אותי על הגלים אל עבר ארץ חדשה

בני: עד קצה העולם {צוחקים}

שולי: בסך הכול היה נחמד!

בני: בזכותך!

שולי: {עצבות בפנייה} זה יכאב , בניה?

בני: ממש כמו ללכת לישון.

שולי: ואתה תשמור עליי?

בני: כמו תמיד שולי...

שולי: ומה יהיה איתם?

בני: הם? שיתמודדו לבד עם החיים

שולי: אני אוהבת אותך.

בני: יש שני דברים בחיים שרציתי לעשות!

שולי: מה?

בני: לחיות איתך ולמות לצידך.

{ברקע נשאר השיר..פייד חושך}